

...έναν συν-διαγωνισμό σχολείου προσχολικής αγωγής που αναζητά ένα σημείο συνάντησης...

Μια Τετάρτη του Μάρτη του 2020, διαπιστώσαμε πως για να είναι *σώοι και αβλαβείς* όλοι οι *αγαπημένοι* γύρω μας και μαζί με αυτούς και ο καθένας από εμάς ξεχωριστά έπρεπε να μην φιλιόμαστε, να μην αγκαλιαζόμαστε και να μην συναντιόμαστε...

Ευτυχώς όμως μόνο με το σώμα, αναγκαστήκαμε να φτιάξουμε *παράλληλες γραμμές, σύνορα* μεταξύ μας ο ένας από τον άλλον. Είχαμε ανακαλύψει τον τρόπο να βρεθούμε πάλι πολύ κοντά, *με τη ψυχή και το μυαλό!*

Όλον αυτόν τον ξαφνικό αποχωρισμό τον μετατρέψαμε σε *παιχνίδι, σε ένα παιχνίδι δημιουργίας* με έναν και μόνο κανόνα, το «*ανακατεύοντας τον χρόνο*», ...τις αμέτρητες φωνές μας, τα πως και τα γιατί μας, τις μπογιές και τα ψαλίδια μας, το σήμα της φιλίας μας, τις συμφωνίες και τις διαφωνίες μας..., το στιδήποτε είχαμε μάθει όλοι μαζί, από το *πριν*, με τις μέρες στο σπίτι από το *τώρα*... Ο καθένας από εκεί, από το δωμάτιό του, το μπαλκόνι του..., τον προσωπικό χώρο της δεσμευτικής ασφάλειάς του, μακριά από τον άλλον, άρχισε να σχεδιάζει, να κόβει, να κολλά, να συνθέτει, να γράφει... ξαναβιώνοντας στιγμές, σκηνές ενός *κοινού έργου* που είχαμε φτιάξει όλοι μαζί και ερχόταν πάλι πολύ κοντά...

...μέσα από ένα «*κατασκευασμένο*» ανοιξιότικο τοπίο από καπάκια και κουμπιά, με υλικά που αγαπούσαμε όλοι μαζί να χρησιμοποιούμε...

...με αυτοσχέδιες κούκλες από χαρτί και ξυλάκια, ήρωες μιας ιστορίας, μιας σχολικής γιορτής που σχεδιάζαμε όλοι μαζί να κάνουμε αλλά δεν έγινε...

...με μια χρωματιστή καρδιά έχοντας φόντο πουά και πλαίσιο το «*σε αγαπώ μέχρι τον ουρανό*», που συνηθίζαμε να το λέμε όλοι μαζί συχνά...

...με ένα φεγγάρι φτιαγμένο από αλουμινόχαρτο και δανεισμένο από το «φεγγαράκι μου λαμπρό» που τραγουδούσαμε όλοι μαζί τις τελευταίες μέρες πριν...

...με ένα ρομπότ από ξεχασμένα κουτιά..., με ένα δέντρο από ξεφτισμένα κουρέλια..., με ένα καράβι από κηρομπογιές που ταξίδευε μακριά...

με... με..., ..., πολλά με διαφορετικά αλλά πάντα με το ίδιο χαμόγελο...!

Ένα χαμόγελο τόσο φωτεινό και με τέτοια δύναμη που άρχισε σιγά-σιγά να «φωτίζει» έναν τόπο μέσα στα βάθη της καρδιάς μας, κοινό από τις κοινές μας νοσταλγίες και προσδοκίες... Και σε αυτόν τον τόπο συνεχίσαμε να τολμούμε να κλαίμε και να δείχνουμε τα δάκρυά μας, να χαιρόμαστε και να χορεύουμε, να θυμώνουμε για το άδικο και να μην κρύβουμε τις φωνές μας, να λέμε ότι νοιώθουμε και σκεπτόμαστε, συνεχίσαμε να είμαστε καθαροί ουρανοί που δεν φοβούνται αστραπές...!!!

Σε αυτόν τον τόπο συνεχίσαμε να καθόμαστε οκλαδόν σε κύκλο και να αγναντεύουμε ο ένας τον άλλον και να βλέπουμε τον ίδιο μας τον εαυτό, να μιλάμε αναμετάξυ μας με διαφορετικούς τρόπους ή με άλλες γλώσσες και να καταλαβαινόμαστε, να πιστεύουμε σε διαφορετικούς θεούς ή και όχι... και να αγκαλιαζόμαστε, να λέμε κόλλα το φίλε από όπου και αν ήρθες, όπου και αν κατοικείς, ότι και αν κατέχεις... είμαι εδώ και είσαι εδώ, προσπαθούμε μαζί και αγωνιζόμαστε μαζί, και πάνω από όλα προχωράμε όλοι μαζί στα δύσκολα, όχι μόνο στα εύκολα, στο άγνωστο που ξεπροβάλλει με βάρκα μια ελπίδα και μια κατανόηση...

Συμφωνήσαμε τις μέρες στο σπίτι, δημιουργώντας και χαμογελώντας, έναν συν-διαγωνισμό, όχι γιατί ψάχνουμε νικητές και νικημένους, τους καλύτερους, τους ανώτερους από τους κατώτερους, οσμιζόμαστε πως αυτό είναι μια παγίδα που φέρνει το κακό, που φτιάχνει σύνορα, που χωρίζει...αλλά γιατί ψάχνουμε αυτό που θα μας ενώνει μέχρι να φιληθούμε ξανά, να αγκαλιαστούμε ξανά, να ανταμώσουμε ξανά, ψάχνουμε ένα σημείο συνάντησης... Και μέχρι τότε... βρισκόμαστε στον κοινό μας τόπο, όλοι μαζί, στον τόπο της καρδιάς και της σκέψης μας...με ένα χαμόγελο και με ένα φεγγάρι από αλουμινόχαρτο...

Αφιερωμένο σε όλους εκείνους που οι τόποι τους μοιάζουν με τους δικούς μας... ή... που έχουν βρει τον δρόμο για να τους ανακαλύψουν... ή... που τους αναζητούν ακόμη...

Αφιερωμένο στους μικρούς μου μαθητές με τη μεγάλη καρδιά και τη μεγάλη σκέψη...

Βίκη Γερονίκου

Νηπιαγωγόςⁱ

ⁱ ...το σχολείο προσχολικής αγωγής είναι το 7^ο Νηπιαγωγείο Αθηνών, ο συν-διαγωνισμός με τίτλο «Μέρες στο σπίτι δημιουργώντας και χαμογελώντας» λαμβάνει χώρα κατά την χρονική περίοδο του εγκλεισμού μας στο σπίτι λόγω πανδημίας και οι συμμετέχοντες είναι μαθητές και γονείς της προαναφερόμενης σχολικής μας μονάδας...